No. 1310 Zaterdag 6 Februari 1909 26ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire. Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f0,50, voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10,— pa anja.
Un numero sol fl. 0,15.
Anuncio di 1 te 7 regel f0,50, cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 5 Februari, 1909.

30% ADDITIONEELE RECHTEN.

Maandag ll. maakte het *Boletin Comercial* een kabelgram openbaar uit Amsterdam, gedateerd 29 Januari:

„De Nederlandsche Regeering en de bizondere Afgevaardigde van Venezuela, de Heer JOSE DE J. PAUL, hebben heden een begin gemaakt met de onderhandelingen, welke tot einddoel moeten hebben het regelen der geschilpunten, welke tusschen beide naties bestaan.
Nederland vraagt om een Consulair Verdrag, en dat Venezuela in gevolge daarvan Consuls benoeme op Curaçao en de overige Nederlandsche Antillen. Het verlangt voor alle Nederlandsche schepen, van welke tonnenmaat zij ook zijn mogen, het recht om zich naar de havens van Venezuela te begeven. Het eischt de afschaffing der 30% differentieele rechten en vordert ten slotte voor alle Nederlandsche schepen het recht op om te gaan visschen, zonder hoegenaamd geen rechten te betalen, in de wateren der Roques-eilanden en in den geheelen streek behoorende tot de territoriale wateren van Venezuela"

Met dankbare vreugde is dit bericht hier in de Kolonie ontvangen. Wij hadden niet mogen verwachten, dat aan al onze rechtmatige verlangens zoo volledig door de Nederlandsche Regeering zoude worde voldaan. Hadde Curaçao zelve zijn eischen mogen stellen, het had ze niet juister kunnen formuleeren.

Het diplomatiek beleid van Zijne Excellentie, den Minister van Buitenlandsche Zaken, zoo algemeen geprezen en bewonderd, dwingt ook ons tot een oprecht woord van dank.

Worden de eischen van Nederland ingewilligd, dan is de wederopbloei van Curaçao verzekerd.

Misschien, wanneer de handel en scheepvaart van Curaçao voortaan door Venezuela niet meer worden bemoeilijkt, maar geheel en al vrijgelaten, brengen wij het binnen een paar jaar nog wel zóó ver, dat de Kolonie niet langer een last- en schade-post voor het Moederland zal wezen.

Dat zou een schitterende bekroning zijn van al de moeiten en arbeid in de laatste maanden voor de Kolonie ondernomen. Opnieuw zou dan blijken, hoe, ook financieel, Nederland zelve bij de oplossing der Venezolaansche quaestie belang had, en Curaçao slechts tot wederopbloei kon worden gebracht door de vrijmaking van zijn handel en scheepvaart.

Veel werd er in de laatste jaren tot opheffing der Kolonie beproefd, geen enkel middel zal echter zoo krachtig kunnen werken, als een afdoende regeling van onzen handel en scheepvaart.

De andere middelen kunnen misschien voor tijd en wijle eenige leelijke verschijnselen van onze kwaal, bloedarmoede, wegnemen, uiterlijk ons gezond doen lijken; de kwaal zelve wordt er niet mee weg genomen. Het zijn en blijven lapmiddelen.

De hartader onzer kolonie is de haven van Curaçao, alleen door daarin nieuw leven te brengen kunnen wij worden genezen.

Is het wonder, dat wij vol spanning de verdere afwikkeling der besprekingen in den Haag volgen? Zoo ooit, dan kan nú onze toestand voor goed en afdoende worden geregeld. De geheele strijd werd hierom begonnen.

Geve God, dat hij nu ook tot een goed einde worde gebracht.

Zoo heel zeker, dat alle de eischen van Nederland zoo maar voetstoots zullen worden ingewilligd, zijn wij echter niet. De onderhandelingen 29 Januari begonnen werden twee dagen later al weder onderbroken. De heer PAUL vertrok 31 Januari naar Brussel om aldaar instructies van Caracas af te wachten. Volledige volmacht schijnt de bizondere afgevaardigde niet te bezitten, of had Venezuela soms niet zulke krasse eischen verwacht in Nederland?

Wij staan in onze eischen nog al sterk, omdat, wat de hoofdzaak betreft, de afschaffing der 30% additioneele rechten, Engeland aan onze zijde staat en hetzelfde ten gunste van Trinidad zal vragen.

Maar, wat ons nog meer grond geeft tot het vast vertrouwen, dat de 30% zeker zullen worden afgeschaft, is de goede gezindheid van Venezuela tegenover Nederland, dat krachtig heeft medegewerkt tot vrijmaking van het Venezolaansche Volk. Nu mag in de Venezolaansche Wetgeving niet langer plaats gegund worden aan een bepaling, welke haar ontstaan te danken heeft aan persoonlijken wrok van een Venezolaanschen President tegen Curaçao. Officieel werd wel aangegeven, dat de wet in het leven was geroepen om den Venezolaanschen fiscus tegen smokkelhandel te vrijwaren, maar voor niemand was het een geheim, dat het hoofdzakelijk een wraakneming was tegen Curaçao.

Als bevriende en naburige Natie moet Venezuela deze stafbepaling schrappen; Nederland heeft thans aan deze republiek een te grooten dienst bewezen dan dat dergelijke wraakneming nog langer zou mogen worden voortgezet.

Men zegt wel eens, dat de additioneele rechten gelijkelijk voor alle Antillen gelden en dus niet uitsluitend voor Curacao gemaakt zijn.

Art. 1 van de Wet XIX van den *Codigo de Hacienda* van Venezuela luidt echter aldus:

„Alle waren, goederen en voorwerpen, komende uit koloniën van een vreemd land en die in de havens van de Republiek worden ingevoerd, betalen een additioneel recht van 30 %."

Cuba, Haïti en Santo Domingo, omdat zij geen *koloniën* zijn, worden dus niet door deze bepaling getroffen. Zoodra Puerto Rico autonomie zal verkregen hebben, zal ook dat eiland er buiten vallen. Met de Fransche en Deensche koloniën heeft Venezuela weinig of geen relatie; feitelijk drukt de strafbepaling dus hoofdzakelijk op Curaçao en Trinidad.

In art. 1 wordt verder nog bepaald, dat ook goederen die uit Amerika en Europa worden ingevoerd en in eene kolonie worden overgescheept, hetzelfde additioneele recht moeten betalen, wanneer de Uitvoerende Macht dit voorschrijft. In 1903 o. a. deed zich dit geval voor; bij decreet van 23 Mei werd afgekondigd, dat ook goederen, overgescheept in de Antillen, 30% additioneel moesten betalen.

Hoofdzakelijk was Curacao wederom de voornaamste transito-haven voor Venezuela, welke door dezen maatregel van Castro getroffen werd.

Daarenboven, door afschaffing der 30 % additioneele rechten zal niet alleen Curaçao maar ook in het algemeen de handel van Venezuela zelf slechts voordeel kunnen behalen. Immers, bij het maken van de wet zondigde Venezuela tegen een fundamenteel principe van staathuishoudkunde. Nieuwe landen als Venezuela, die alles te verwachten hebben van een vrij verkeer met de geheele wereld, die door woord en daad moeten toonen dat zij open staan voor iedereen en deel willen nemen aan de groote beweging van beschaving en vooruitgang, jonge republieken waar vrijheid en gelijkheid geen ijdele woorden mogen zijn, handelen niet verstandig en niet consequent, als zij een gedeelte der wereld, en dan nog wel de naaste buren, verbieden om met hen handel te drijven. Men zal ons tegenwerpen, dat ieder land vrij is de wetten te maken, die het voor dienstig houdt en dat Venezuela toch verplicht is te waken tegen smokkelarij. Zeker, maar wij vragen, is het ooit vertoond dat een land, dat zich tegen smokkelarij van uit een naburigen staat wenscht te beschermen, te dien einde zijn invoerrechten voor dien buurman verhoogde? Stelt eens dat uit Duitschland veel naar Nederland werd gesmokkeld: zou dat voor Nederland een reden mogen zijn om de goederen, uit Duitschland ingevoerd, zwaarder te belasten dan die uit Engeland of België? En indien Nederland de rechten verhoogde, zou dan Duitland daartegen niet met het volste recht protesteeren en ons vragen: Is het onze schuld dat gij Uwe grenzen niet bewaakt; moeten wij er voor boeten, dat Uwe ambtenaren niet eerlijk zijn en vaak met den smokkelaar heulen?

Wat nu zijn de gevolgen voor den Handel, zoowel in Venezuela zelve als op Curacao, indien de oude toestand, waarbij uitvoer van het eiland naar Venezuela zonder verhoogde rechten mogelijk wordt, weder in het leven wordt geroepen? En, om de vraag op practisch terrein over te brengen, welke aanleiding zouden Venezolaansche handelshuizen (huizen in Venezuela gevestigd) kunnen hebben om, in stede van hunne goederen direct te importeeren, op Curaçao te gaan inkoopen?

O. i. zijn hier eenige factoren in het spel, die wij nader moeten onderzoeken.

De invoerrechten in Venezuela zijn hoog, zeer hoog.

In het tweede semester van 1906 werden ingevoerd ruim 37 millioen Kilogrammen goederen, met een handelswaarde van ruim 27 millioen Bolivares. Hiervoor werd aan invoerrechten betaald ruim 11 millioen Bolivares, hetgeen gelijkstaat met een gemiddeld invoerrecht van 30.5 Bolivarcents per Ko. en aan ruim 41 % van de commercieele waarde van de ingevoerde goederen. In Venezuela brstaat geen entrepôt systeem; goederen die aankomen moeten voor consumptie worden ingeklaard en de invoerrechten moeten onmiddellijk betaald worden, zoodat de koopman, die 100 Ko. goederen importeert, die een waarde vertegenwoordigen van ca. 73. Bolivares, daarvoor een invoerrecht moet voldoen van Bs.30. 50, en dus, zoolang hij zijn goederen niet verkoopt, renteverlies lijdt op Bs. 103,50 per 100 Ko. goederen.

Neemt nu aan dat dezelfde koopman in de gelegenheid wordt gesteld de door hem bestelde goederen op Curaçao in entrepôt te laten en erover te beschikken naar gelang zijne behoeften, zijn verkoop aan zijne afnemers, dat eischen. Dan bespaart hij niet alleen de rente op Bs. 30. 50 per 100 Ko. maar buitendien zal hij met een veel kleiner kapitaal kunnen werken, zonder dat zijn winst daardoor kleiner wordt. Een allereerste gevolg van de opheffing van de 30% zou o. i. dan ook zijn, dat de groote in Venezuela gevestigde firma's importhuizen op Curacao, wellicht ook op Trinidad (voor het Oostelijk gedeelte der Republiek) zouden huren, om van Curacao uit de goederen in kleinere hoeveelheden geleidelijk naar Venezuela in te voeren.

Een tweede gevolg zou waarschijnlijk zijn, dat stapelartikelen, waarvoor ook de vrachten naar Curaçao lager kunnen zijn, dan naar eene Venezolaansche haven, door Venezolaansche kooplieden hier worden ingevoerd, om via Curaçao in Venezuela te worden verkocht. Wij denken aan artikelen als petroleum, reuzel, pikkeldraad enz; die per zeilschip ingevoerd en profiteerende van ons goedkoop opslagloon, lage verzekeringspremie en minimale arbeidsloonen zeker voordeeliger via Curaçao in Venezuela kunnen worden geplaatst dan bij directen invoer.

En eindelijk achten wij het waarschijnlijk dat de kleine koopman, zelfs hij die thans wellicht nog het een en ander direct importeert, hetzij hij in Barquisimeto, Coro of in de Andes woont, zijne inkoopen te Curaçao zal doen, in plaats van naar Valencia, Puerto Cabello of Maracaibo te gaan.

En het smokkelgevaar? Ons dunkt, dat de Venezolaansche regeering de contrabande wel zal kunnen tegengaan en gelooven dat het, na opheffing der 30% daartoe ook op de medewerking van het Koloniale Gouvernement zou kunnen rekenen. Dan mag die opheffing voor enkele groote huizen in Venezuela niet van voordeel zijn, voor den kleinen koopman, die meer crediet krijgt en ruimer keuze van goederen, voor den consument, die voor zijne behoeften lager prijzen zou besteden, zou de afschaffing een zegen zijn.

En voor Curaçao, dat van handel en scheepvaart moet leven, zou het het terughouden van den ondergang zijn.

Het Nederlandsch eskader in de West.

In één maand tijds zag Curaçao 5 groote Nederlandsche oorlogsschepen binnen zijn haven.

Wij achten dit een gebeurtenis van historische beteekenis.

Voor landzaat en vreemdeling heeft Nederland zijn macht ontplooid en zich in volle grootheid getoond als Koloniale Mogendheid.

Aan het dwaze praatje, in Venezuela verspreid, dat Nederland slechts twee oorlogsschepen bezat, die telkens onder een anderen naam hier binnenkwamen, zal nu wel voor goed een einde zijn gemaakt. De talrijke Venezolanen, die hier hun verblijf houden, hebben zich kunnen overtuigen. Zij hebben 5 booten in één maand tijds kunnen bewonderen.

Hoe jammer toch, dat die 5 schepen niet eens te samen een reisje langs de kust van Venezuela hebben gemaakt. Als de *Heemskerck* de komst der *Utrecht* hier had afgewacht, met een paar weken oponthoud, dan had het geheele eskader de *Heemskerck* uitgeleide kunnen doen langs Maracaibo, Puerto Cabello en La Guaira. Dat zou indruk gemaakt hebben, een indruk, welke niet licht onderschat moet worden.

Ook de *Friesland* is weder vertrokken, zoodat wij nu nog 3 schepen over hebben.

De reis om de wereld van het Amerikaansch eskader moge reclameachtig schijnen en „humbug" heeten, een weinig meer reclame voor Nederland, zijn vlag en zijn vloot is toch wel gewenscht in de Caraïbische Zee. Wij hopen, dat onze drie schepen nog eens gezamenlijk uittrekken om zich te vertoonen ter eere van onze vlag en den Nederlandschen naam.

ROEPING.

(Populaire voordracht gehouden in den St. Thomaskring den 28n. Januari 1909.

(Vervolg en Slot.)

Maar de kracht des Heeren is onwederstaanbaar; waar Hij roept, en waar die roep vaststaat en ontwijfelbaar is, daar volgden de Heiligen en geen banden van vleesch en bloed waren in staat hen tegen te houden; al werd hun eigen hart en dat hunner dierbaren verscheurd, zij volgden de stem des Heeren. De wereld begrijpt daar niets van. Zij noemt dat hardheid, wreedheid, ongevoeligheid. Maar 't is toch niets anders dan de toepassing van het reeds boven aangehaalde woord des Heeren: Wie vader en moeder meer bemint dan mij, is mijner niet waardig."

Zulk een buitengewonen weg nu heeft God ook willen volgen met den Heilige, die de patroon is van uwen kring, den H. Thomas van Aquine. Hij was zoon van hoogadellijke ouders, die verwant waren met al de vorstenhuizen van Italië. Zij bewoonden hoog op eene rots, aan den rand van een steilen afgrond een kasteel Rocca Secca geheeten, dat ik mij voorstel als een arendsnest hoog op een berg, iets in den trant van het fort Nassau, maar in het liefelijke groene land van Italië, met altijd blauwen hemel, van waaruit de bewoners den geheelen omtrek beheerschten.

Ik wil U daar eens even binnenleiden. Het hoofd der familie was de oude Landolphus, Graaf van Aquine, van Somacla, van Loreto, enz., enz., een oude ridder, die zijne sporen verdiend had op talrijke slagvelden. Zijne echtgenoote was Theodora, geboren gravin van Theate en Caraccioli. Uit hun echt werden geboren zes kinderen, drie zonen en drie dochters. Van al deze kinderen werd Thomas de beroemdste. Ik zal u zijne kinderjaren niet beschrijven; hoe belangrijk ook de omstandigheden daarvan zijn, zij vallen buiten mijn onderwerp. Genoeg zij het te zeggen, dat, terwijl zijn jongste zuster op zeer jeugdigen leeftijd stierf, zijne twee andere zusters opgroeiden tot bloeiende jonkvrouwen en zijne twee broers zich vormden tot koene, onversaagde ridders,— Thomas dien leeftijd bereikte, waarop hij een levenstaat moest kiezen. Hij had schitterende studiën gedaan in de beroemde Abdij van Monte Cassino en aan de Universiteit te Napels. In deze laatste stad vernam hij op duidelijke, ontwijfelbare wijze de roepstem des Heeren. Hij trad er in de orde der Predikheeren. Gedachtig het woord Gods: *'s Menschen huisgenooten zijn zijne vijanden*, en zeker van den roep des Heeren, meende hij daarin zijne ouders niet te moeten raadplegen. (Herinner U hierbij wat ik U zooeven zegde aangaande de buitengewone roeping.) Graaf Landolph, zijn Vader, was hoogst ontevreden. Had zijn zoon nog Benedictijn willen worden in een of andere rijke abdij, waar hij later zelf abt had kunnen worden en den luister der familie verhoogen, dat zou nog te dragen geweest zijn; maar lid der toen nog zoo nederige Dominikaner-orde, neen, daar zou hij nooit in toestemmen. Dat zwoer hij. Onmiddellijk trok zijne moeder naar Napels.

Thomas zag den storm aankomen en verzocht zijne Oversten, hem zoo spoedig mogelijk buiten de grenzen van Napels te zenden. Dat was een tweede heldendaad van Thomas: de eerste was het aannemen van het kleed; de tweede het zich onttrekken aan de smeekingen zijner moeder. Hij werd naar Rome gezonden, vóór zijne moeder den tijd had te Napels aan te komen. Toen zij hem te Napels niet meer vond en zijne afreize naar Rome vernam, vertrok ook zij (want de liefde eener moeder is zoo krachtig) naar Rome. Maar ook daar vond zij haren Thomas niet meer; want juist was Thomas met den Generaal der orde naar Parijs vertrokken. Toen zwoer ook zij, niet te zullen rusten vóór zij haren zoon aan de orde ontrukt had. Zij meende daartoe het middel gevonden te hebben in hare twee zonen, de ridders Landolph en Raynald. Deze bevonden zich in Toscane aan het hoofd van keizerlijke troepen. Een renbode vertrok uit Rome met het bevel aan hare zonen, alles aan te wenden, om haar zoon op zijne reis naar Frankrijk aan te houden en terug te brengen. Dezen vroegen en verkregen van Keizer Frederik II verlof, om alle wegen die naar Frankrijk geleidden met troepen te bezetten. Zoo moest wel Thomas in hunne handen vallen. Inderdaad terwijl hij en zijne gezellen bij eene fontein, die aan den berg ontsprong, hun soberen maaltijd gebruikten en geen gevaar duchtten, werden zij door soldaten overvallen. Dezen trachtten toen Thomas zijn Dominikanen

kleed af te rukken. Maar Thomas verdedigde zich zoowel, dat zij zich te vreden stelden hem weg te voeren zooals hij was, gekleed in zijn blank habijt. Eenige dagen later zat hij gevangen in de boeien eerst der moederlijke liefde en zusterlijke toegenegenheid, daarná in een der torens van het sterke kasteel.

Thomas weerstond aan alles. Hij was sterk en vast als de rots, waarop het kasteel zijner vaderen was gebouwd. Noch moederlijke smeekingen, noch zusterlijke omhelzingen waren in staat zijn eenmaal genomen besluit aan het wankelen te brengen. Hij was overtuigd van de stem Gods; alleen God zou hem van besluit hebben kunnen doen veranderen.

Op zijne zusters, Marietta en Theodora, hadden zijne standvastigheid en zijne wijze, kalme woorden een geheel bijzondere uitwerking. Marietta de oudste, nam van toen af het besluit, om ook religieuze te worden en werd het later werkelijk. De andere besloot ook tot een godvruchtig leven, en ofschoon zij naderhand huwde, leefde zij toch in de wereld als een toonbeeld van deugd.

Op een der hoeken van het kasteel stond een toren, de St. Janstoren genaamd. Daarin werd Thomas opgesloten en bewaakt, zoodat hij met de buitenwereld geen gemeenschap meer hebben kon. Van tijd tot tijd kwam zijn vader, de ou de ridder, hem bezoeken. Nooit was het schild van een tegenstander in het tournooy of in den strijd ondoordringbaar gebleken voor zijn zwaard; nooit zat een ridder zoo vast in den zadel, of zijn speer had hem er uit gelicht; maar zijn zoon bleek omringd van een ondoordringbaar pantser, hij stond pal en onbeweeglijk tegenover al zijne smeekingen, redeneeringen en bedreigingen.

Nog andere strijden had de jongeling te doorstaan. De oorlog was ten einde en zijne broeders keerden naar Rocca Secca terug. Ruw waren zij in den oorlog geworden en ongevoelig. Zij gingen den gevangene bezoeken en als een onweer klonken weldra in den toren hunne ruwe woorden en bedreigingen.

't Was of alles langs Thomas heenging, die er niet in 't minst doorgeroerd werd, evenmin als de eik, die diep in den grond geworteld de stormen laat gieren langs zijne kruin. Zoo was Thomas' overtuiging geworteld in den wil Gods en geen storm bracht hem aan het wankelen. De broeders, gehuld in stalen harnas en maliënkolder, moesten onderdoen voor den broeder, gehuld in het blanke, zachte Dominikanerkleed.

O zonnen de ruwe soldaten, (want ridders wil ik ze niet meer noemen; een ridder toch moest de onschuld beschermen en den zwakke verdedigen) nu zonnen de ruwe soldaten op andere middelen, en zij vonden er een, dat getuigt van duivelsche sluwheid en tegelijk van hunne eigene boosheid en bedorvenheid.

Als gij ooit de trappen bestijgt der bisschoppelijke woning alhier en gij treedt in de kleine vestibule, geef dan uwe oogen eens den kost; let eens op de schilderijen, die daar hangen; misschien heeft het nooit uwe aandacht getrokken, maar er is er eene bij, die voorstelt eene jonge vrouw, die verschrikt wegvlucht, want zij wordt achterna gezet door een jongen Dominicaan met een brandend stuk hout in zijne hand, dat hij zooeven aan den haard ontnomen heeft, om zich te verdedigen. Heeft die schilderij of fotogravure nooit uwe aandacht getrokken? Welnu die jonge Dominicaan is de H. Jongeling Thomas in den St. Janstoren van Rocca Secca. Die schilderij ontsluit mij ook van de beschrijving van hetgeen daar voorviel. Die gravure zegt het u bij één oogopslag.

O Duivelsche list! Dat was een aanval in staat, om torens te doen wankelen, om rotsen te vermurwen, om Ceders van de Libanon te doen vallen, een strijd, waarin wel vele kampvechters maar weinig overwinnaars zijn. Doch Thomas overwon en weldra kwamen de Engelen tot hem,— en dat kunt ge in dezelfde vestibule zien,— om hem te omgorden, met den gordel der kuischheid, die hem voortaan vrijwaarde voor elke bekoring tegen de H. Deugd. Begrijpt ge goed, het duivelsche in het plan der broeders? Hadden zij Thomas kunnen verlokken tot de zonde van wellust, gedaan zou het ook zijn geweest met zijne standvastigheid; want waar de wellust is, daar sterven alle deugden.

Doch de tijd van de verlossing was nabij. Hadde het aan de broeders gelegen, de gevangenschap zou nog veel langer geduurd hebben; maar andere invloeden deden zich gelden. De ordebroeders van Thomas beklaagden zich bij den Paus Innoc. IV, dat men hun een broeder ontnomen had en hem wreedaardig en wederrechtelijk gevangen hield. De Paus beklaagde zich bij den Keizer Frederik II, dat keizerlijke soldaten op grondgebied des Pausen zich meester gemaakt hadden van een geestelijken persoon. Keizer Frederik was erg ontevreden en dreigde de beide broeders met zijn ongenade. Men was dus wel genoodzaakt aan de zaak een einde te maken. Ongelijk erkennen wilden zij niet, doch zij lieten Thomas ontsnappen. Aan den voet van den St. Janstoren wachtten eenige ordebroeders van Thomas, die in eene mand werd omlaag gelaten en veilig beneden kwam. Hij keerde naar zijn klooster van Napels terug en werd er met uitbundige vreugde door zijne oversten en zijne medebroeders ontvangen.

Ik heb u met dat alles willen duidelijk maken, wat de H. Thomas voor zijne roeping heeft moeten strijden en lijden. Meent echter niet, dat hij nu na zijne bevrijding van allen strijd af was. Neen, de strijd werd nu overgebracht op een ander terrein. Eerst werd hij geleverd op het terrein van het geweld, nu op het terrein van het recht. De twee broeders des Heiligen rustten niet. Landolph en Reynald begaven zich naar Rome om van Paus Innocentius IV de nietigverklaring van Thomas' gelofte te vragen en zij haalden daar eenige schijnredenen voor aan. Ook Thomas werd voor de Pauselijke Rechtbank geroepen om de beweegredenen bloot te leggen, waarom hij tegen den wil zijner ouders in den Dominicaner-orde was getreden. Dat was wederom een zware strijd, dien Thomas te voeren had, want de vragen en opwerpingen werden hem niet gespaard. Thomas antwoordde op alle vragen helder en kalm. Hij beschuldigde niemand ook zijne broeders niet. Met zijne eenvoudige welsprekendheid overreedde hij den Paus en de Rechters; hij won zijn pleit; en zelfs zoo groot was de indruk, dien zijne woorden maakten, dat sommige Rechters, ofschoon zij de handelwijze der ouders en broeders van Thomas niet konden goedkeuren of rechtvaardigen, het nochtans verklaarbaar vonden, dat zij alles gedaan hadden, om zulk een zoon bij zich te houden.

Begrijpt ge nu, beminde leden van den St. Thomaskring, wat het is eene buitengewone roeping van God te moeten verdedigen en volgen? Dat kan wel eens duur te staan komen. Maar waar God roept, daar moet de mensch volgen, gelijk b. v. de drie koningen volgden, toen God hen riep door de ster.

Zulk eene buitengewone roeping zal echter waarschijnlijk wel nooit uw deel zijn. Nooit waarschijnlijk, zult ge zulk een strijd te voeren hebben, en ik zeg erbij: Goddank; want de meesten onzer zouden er niet tegen bestand zijn. Wat wij echter wel moeten doen, is, de gewone middelen gebruiken om tot een goede keuze te komen. Ik noemde ze u straks reeds op. Laat ik u nog even herinneren: *Gebed, zuiver leven, raadvragen.*

Gebed. Wat ook uw toekomstige levensstaat moge zijn, of gij bestemd zijt voor de wereld of voor den geestelijken stand, het gebed is u bij de keuze onmisbaar. Waarom? Als gij 's avonds in een groot huis zijt met vele donkere gangen, waarvan er sommige uitloopen op een keldertrap, waar ge hals en beenen breken kunt, wat doet ge dan? Dan zult ge vragen om licht, ten einde geen misstap te doen of in een kelder te vallen. Maar als ge de keuze van een levensstaat moet doen, dan zijt ge ook in de duisternis. Wie kan u licht geven? O. L. Heer. Tot Hem dus hebt gij u te wenden. En ons zelven wenden tot God, om licht en hulp wat is dat? Dat is bidden.

Dat deed ook de H. Thomas. Ik vind uitdrukkelijk in zijn leven vermeld, dat hij, alvorens eene beslissing te nemen, die voor hem zoo ontzettende gevolgen zou hebben, dat hij den Heer met aandrang bad en bij dat bidden gebeurde het tot driemalen toe, dat een duidelijk waarneembare lichtkrans hem omgaf, als het uitwendige teeken van het inwendige licht, dat God hem mededeelde. Dat zij u ten leering, hoe ook gij God om een zaligen levensstaat moet bidden; hoe jong gij ook zijt, doe dat dagelijks; 't behoeft niet veel te zijn; maar als gij er getrouw aan zijt, wees dan verzekerd, dat gij in uwe keuze niet mistasten zult; gij zult dan van zelf komen, daar, waar gij zijn moet.

Zuiver leven. Er zijn sommige vijvers en meren, die zoo klaar en helder water hebben, dat ge alles op den bodem kunt zien liggen. Geen vischje kan er doorheen schieten, of aanstonds ziet ge zijne schubben blinken in de zon, die het water heelemaal doortintelt. Maar neem eens een stok en begin eens in dat water te roeren, dan zult gij zien, dat het water troebel wordt, van den bodem kunt ge niets meer zien en het zilveren vischje vermaakt u niet meer door zijn dartel spel.— Kristal als het pas is geslepen, is helder en doorschijnend en als ge er de stralen der zon door laat spelen, dan zult ge de zeven kleuren van den regenboog duidelijk zien; maar als dat kristal vol krassen is, dan laat het de stralen der zon niet meer door, het wordt dof en mat gelijk een gewoon glas. Zoo gaat het met de ziel. Als gij ze zuiver houdt, dan is zij gelijk aan helder water, of zuiver kristal, dan wordt zij gemakkelijk door de zon van Gods genade verlicht; dan is het duidelijk en klaar, wat God op den bodem der ziel heeft neergelegd. Maar als die ziel vol zonden en zondige neigingen is, dan is het daar binnen troebel en donker en het wordt moeilijk te weten, wat God van ons verlangt. Daarom, dierbare jongelingen, houdt uw hart zuiver, zoo blank als de sneeuw, zoo helder als een spiegel, en dat niet alleen, omdat ge anders niet gelukkig en tevreden zijt; maar ook omdat ge anders later niet weten zult, wat O. L. Heer van u vraagt.

Door de zonde bindt ge u als het ware een blinddoek voor de oogen en als ge geblinddoekt den weg der zaligheid moet zoeken, dierbare jongelingen, dan beklaag ik u!

Ik zou u hier weer kunnen wijzen op het voorbeeld van uw heiligen patroon. Hij was student aan eene groote universiteit en leefde in de branding eener groote stad, waar de opbruisende hartstochten der jeugd, de slechte voorbeelden en allerlei verleiding, het gevaar voor de kuischheid zoo groot maakten. Maar gij kent de properheid en netheid der duiven. Al is haar nest dikwijls alles behalve proper, al zijn de plaatsen, waar zij neerstrijken dikwijls verre van schoon, toch hebben ze zelf nooit een spatje op haar pluimen kleed. Zoo was Thomas zuiver te midden der bedorvenheid, gelijk aan de parelmoerschelp, die altijd in de zee ronddobbert maar nooit een druppeltje zeewater inneemt, dat de parel zou schaden, die zij in zich besluit. En daarom was het hem zoo gemakkelijk den wil des Heeren te kennen; zijne ziel was helder als kristal en zuiver als het klaarste water.

Raadvragen. Houdt ge veel van reizen? Nu als ge mettertijd in Amerika of Europa komt aan een groot spoorwegstation, dan zult ge daar eene menigte treinen gereed zien staan, de eene met de locomotief naar het Noorden, een andere met het stoomtuig naar het Zuiden, het Oosten of het Westen. Welken trein moet ge nu nemen, om te komen, waar ge zijn moet? Dat is dikwijls voor een onervaren reiziger heel moeilijk te weten. 't Gebeurt heel dikwijls, dat zoo iemand, zonder iets te vragen in een expres-trein stapt b. v. te Parijs, om naar Amsterdam te rijden en dat hij uitkomt te Marseille of omgekeerd. Dat is natuurlijk teleurstellend en duur en lastig; 't is tijd- en geldverlies. Maar aan wien de schuld? Aan den reiziger zelf. Had hij te Parijs zich gewend tot den stationschef of tot een beambte met een rood petje op, die zou hem alle inlichting gegeven hebben en de misstap was voorkomen geweest. Zoo liggen er voor uw verschillende wegen open. Een leidt naar uwe bestemming, den Hemel; andere verwijderen er U van. Wat nu te doen, om u niet te vergissen? Wel beminde jongeling, raad vragen daar waar het behoort. Waar en aan wien? Gelijk aan de stations er conducteurs en beambten zijn, die u inlichten kunnen, zoo hebt gij ook aan uwe zijde uwe ouders en, wat voor ons Roomschen, zulk een groot voorrecht is, uw biechtvader. *Mijn kind, doe niets zonder raad,* zegt de H. Geest, en dat is zeker dubbel waar, waar het zulk een gewichtige keuze betreft. Uwe Ouders zijn uwe natuurlijke raadgevers, die door God aan uwe zijde gesteld zijn, om u te geleiden en tot een staat te brengen. 't Zou daarom in gewone omstandigheden, eene groote onvoorzichtigheid zijn uwe ouders voorbij te gaan. 't Is waar, zij moeten u vrij laten in de keuze van een staat; maar zij hebben de ondervinding, die gij mist; zij hebben de genade van staat, om hunne kinderen tot het geluk te leiden.

Ge zult me zeggen: „Maar, dat „heeft de H. Thomas toch niet ge„daan. Hij heeft de wereld verlaten, „zonder zijne ouders te raadplegen!"— 't Is waar, ik kan dat niet ontkennen; maar gij weet toch ook, dat zijne roeping geene gewone, maar eene buitengewone was en daarom kon hij doen, zooals hij deed, na raad gevraagd te hebben bij anderen, die de zaak niet beschouwden alleen in het licht der ouderliefde, maar in het licht der eere Gods. Zie, dat is heel iets anders.

Dat kunt ook gij doen. Gij hebt ook van jongsaf een leidsman, die u kent, die uw karakter, uwe neigingen, uwe geschiktheid of ongeschiktheid kent, die de geheimste schuilhoeken van uw hart heeft doorgrond. Dat is uw biechtvader. Welnu, komt het er met tertijd op aan de keuze van een levensstaat te doen, hij zij uw raadsman; hij wordt door God verlicht en met zijn raad, zult gij geen trein nemen, die op een afgrond uitkomt. Zoo deed ook de H. Thomas. In 't begin maakten zijne raadslieden allerlei bezwaren, zij voorzagen den storm die zou opsteken als de zoon van het edele geslacht, der Aquines de monnikspij zou aantrekken; maar toen zij den wil Gods erkenden, werden zij den Jongeling tot steun en bleven het, tot dat hij zijn doel bereikt had en voor altijd religieus was.

Ziedaar, Beminde leden van den St. Thomaskring, eenige gedachten over Roeping. De stof is hiermede bij lange na niet uitgeput. Er zou een boek over te schrijven zijn. Maar ik mag niet te veel van uwe jeugdige aandacht vergen. Daarenboven 't kan voor velen uwer nog lang duren, eer zij aan den tweesprong des levens komen. Doch het is beter te vroeg gewaarschuwd dan te laat. En hiermede neem ik afscheid, terwijl ik u geluk wensch met de getrouwheid aan uw vaandel en de beste wenschen uitdruk voor den bloei van deze Vereeniging!

Minister Bevers. ✠

Mr. J. G. S Bevers, Minister van Waterstaat, is Dinsdag, 5 Januari, tegen den avond plotseling in den Haag overleden. Het droevige feit, het schokkend onverwachte daarvan en de omstandigheden waaronder het voorviel, wekten groote ontsteltenis en deelneming.

De heer Bevers had om vijf uur opgewekt en wel de vergadering van den ministerraad verlaten, waarin hij nog aan de beraadslagingen had deelgenomen. Hij nam, daar het nog niet al te laat was, den weg langs het voetpad van de tegenover de Boschbrug loopende laan van het Haagsche Bosch, die 's avonds helder electrisch verlicht is.

Daar ontmoette de minister mevrouw Van Wijck, de echtgenoote van wijlen het Kamerlid voor Elst, een vriendin zijner familie. Nauwelijks had hij met haar gesproken, of hij viel, onder het stamelen van enkele woorden, achterover op den grond. Zeer verschrikt schreeuwde mevrouw v. W. luidkeels om hulp, die spoedig kwam aansnellen. Er moest, daar er geen ander vervoermiddel was, op dat oogenblik worden gebruik gemaakt van een met een paard bespannen transportwagen, die juist passeerde. Op dien wagen werd het lichaam, met het hoofd rustende op de bonten kraag, waarvan de dame zich had ontdaan, neergelegd en huiswaarts vervoerd.

Mevrouw Bevers kwam juist van eenige bezoeken in de stad terug, toen haar echtgenoot in huis gedragen werd. Zij nam nog zelf de maatregelen om geneeskundige hulp in te roepen, maar het bleek, dat de beroerte, waardoor haar man getroffen was, zooals reeds dadelijk vermoed werd, onmiddelijk den dood ten gevolge had gehad.

Den 16n. Januari om 9 uur hield de Eerste Kamer een vergadering, waarin aanwezig waren alle ministers behalve de Minister van Oorlog, die door ongesteldheid, en de minister van Binnenlandsche Zaken, die door uitstedigheid verhinderd waren.

Toen de voorzitter de vergadering opende met de mededeeling: „Ik geef het woord aan den minister van Financiën, die het mij gevraagd heeft," stonden de ministers en de leden der Kamer van hunne zitplaatsen op.

De Minister van Financiën (de heer Kolkman) hield daarna, merkbaar onder den indruk van het droeve sterfgeval, de volgende rede:

„Mijnheer de Voorzitter!

„Met diepen weemoed moet ik de droevige taak vervullen aan de Kamer mededeeling te doen van het overlijden van den minister van Waterstaat, den heer Bevers.

Na gisteren nog met zijne gewone opgewektheid den ministerraad, wiens volijverige en accurate secretaris hij was, te hebben bijgewoond, werd hij plotseling door den dood getroffen.

Aan de persoonlijke gevoelens, die mij ten opzichte van den betreurden overledene bezielen, leg ik ter dezer plaatse het zwijgen op. Alleen mag ik zeggen, dat door dit afsterven een trouwe vriendschap werd verbroken, die van onze eerste jeugd ons verbond, die door geene omstandigheden van ons leven werd verzwakt en hecht bleef tot aan den laatsten stond.

Trouw en ijverig, eerlijk en zich zelf gevend, heeft de heer Bevers in zijn openbare leven, in elk ambt, waarin hij werd geplaatst, den eerbied afgedwongen van allen, die met hem in aanraking kwamen, en daarbij de liefde en genegenheid van hen, die zijne onderhoorigen waren. In zijn privaat leven was het zijn grootste roem te werken tot heil der minderbedeelden en voor hen die leden.

Door zijn heengaan verliest H. M. een trouw onderdaan, het vaderland een zijner nobelste zonen en wij, zijn ambtgenooten, een hooggewaardeerden medewerker en vriend, wiens naam, zoolang ons het leven zal zijn gegund, met eere door ons zal worden genoemd.

Moge God hem de eeuwige rust verleenen en zijn treurende weduwe steunen door Zijn troost."

De voorzitter antwoordde met de volgende rede:

„Namens de Kamer heb ik de eer de regeering dank te betuigen voor de mededeeling, die zij wel heeft willen doen, een diep droevige mededeeling, die wij met weemoed hebben vernomen.

Toen de heer Bevers het hoogere ambt van minister van Waterstaat aanvaardde, was hij geen vreemdeling voor ons. Ruim een vijftal jaren was hij lid van deze Kamer. Zijne groote kennis op administratief gebied, zijne heldere adviezen, zijn aangename omgang werden zeer door ons op prijs gesteld en noode zagen wij hem geengaan.

Nog in de kracht des levens, met groote werkracht begaafd, had hij nog veel kunnen doen voor het vaderland.

God heeft het niet gewild. Maar het weinige dat hij in dien korten tijd, die hem gegund werd, reeds heeft gedaan, weet ik niet beter te kenschetsen dan door te herinneren aan de woorden, hier juist acht dagen geleden tot hem gericht, een hulde uit den mond van een levende die dubbele waarde heeft, nl. dat hij was een practisch minister, bij uitstek commercieel.

Aan de practische beteekenis van die woorden zal ik niets afdoen, maar het heeft mij toch getroffen, dat de laatste woorden, die de heer Bevers van een geacht lid dezer vergadering heeft mogen hooren, waren een onwedersproken lofuiting.

Ik stel voor aan de Kamer, een brief van rouwbeklag te zenden aan de in diepen rouw gedompelde weduwe."

Hiertoe werd besloten.

Het Huisgezin.

CASTRO.

De heer Hector Luis Paredes, oudconsul van Venezuela, is een van Castro's politieke tegenstanders en van zins, na een tijd van bailingschap in Europa doorgebracht te hebben, naar zijn vaderland terug te keeren, nu Castro's bewind daar ineen dreigt te storten. Hij deelt aan de N. R. C. uit het leven van generaal Cipriano Castro eenige bijzonderheden mede, die nog weinig bekend zijn. Zijne mededeelingen werpen o. m. licht op de wijze, waarop generaal Castro zich den eerenaam van Invicto Caudillo (d. i. onoverwinnelijk veldheer) verworven heeft. Wij laten nu den heer Paredes aan het woord:

President Andueza Palacio, aan wien Castro in 1890 zijne benoeming tot senator te danken had, moest in 1892, aan het einde van den termijn waarvoor hij benoemd was, aftreden Hij wilde echter de teugels van het bewind niet uit de handen geven en verklaarde eenvoudig, dat hij, uit vrijen wil, zou aanblijven. Deze machtsaanmatiging, in strijd met 's lands wetten, wekte onder het Venezolaansche volk de grootste verontwaardiging. Het kwam algemeen in verzet en wierp de regeering van Andueza Palacio omver. Tot de weinige verdedigers van Andueza's machtsaanmatiging behoorde Cipriano Castro, maar hij moest evenals de andere zoogenaamde continuistas het onderspit delven. Hij stak daarop de Columbiaansche grens over, kocht, met het geld dat de regeering van Andueza hem geveven had, om hare zaak te steunen, een haciënda en bleef in Columbia een gunstige gelegenheid afwachten, ten einde zijn plannen om zich van het gezag meester te maken, te kunnen volvoeren.

Op de regeering van Andueza Palacio volgde die van generaal Crespo, en op deze laatste, in 1898, de regeering van Andrade. Generaal Andrade, een man met een spreekwoordelijke bloohartigheid, was door Crespo als stroopop op den presidentiëelen zetel geplaatst, zoodat de overdracht van het gezag slechts voor de leus geschiedde. Crespo benoemde zichzelven tot bevelhebber over het nationale leger, met het doel om door bemiddeling van zijne creatuur Andrade het land te blijven regeeren. In de twee eerste regeeringsjaren van Andrade braken drie omwentelingen uit, waarvan de eerste geleid werd door generaal J. M. Hernandez, de tweede door generaal Ramon Guerra en de derde door Cipriano Castro, den man die in 1892 aan Andueza's zijde had gestaan.

Castro trok op 23 Mei 1899 met 60 man, van wie velen evenals hij uit Venezuela uitgeweken waren, en eenige Columbianen, die buiten de wet stonden, de Columbiaansche grens over.

De omwenteling van Castro won veld, dank zij het verraad van de bevelhebbers, die in dienst van Andrade's regeering waren.

Generaal Andrade zond generaal Fernandez naar Tachira [bij de Columbiaansche Venezolaansche grens], om de omwenteling van Castro den kop in te nijpen, maar, na een gevecht met Castro geleverd te hebben, dat meer op een klucht leek, wilde Fernandez Castro niet eens vervolgen, toen deze laatste in wanorde naar Columbia aftrok. De werkeloosheid van Fernandez, die zijn tegenstander door een eenvoudige vervolging had kunnen dwingen de wapens over te geven, moedigde Castro aan, om op zijne schreden terug te keeren, en de vreesachtige Fernandez liet hem, zonder hem te verontrusten, naar het land oprukken. Leopoldo Baptista werd toen benoemd tot bevelhebber van het militaire district Trujillo. Hij had een leger bij zich, kleiner in aantal dan dat van den bangen Fernandez, maar zeer veel sterker dan dat van Castro. Hij volgde echter het voorbeeld van Fernandez en ontruimde, bij Castro's nadering, zonder een patroon te verschieten, Trujillo, zoodat hij hem den weg naar het hart van de republiek open liet.

Deze groote lafhartigheid van twee generaals schonk Castro de overtuiging, dat de regeering van Andrade niets meer waard was en moedigde hem in zijne onderneming aan. Aldoor naar het midden des lands oprukkende, ontmoetten Castro's troepen te Parapara de soldaten van Torres Auler die, zoodra zij de opstandelingen te zien kregen, er van door gingen, zonder dat er ook maar een doode viel.

Generaal Andrade, ongerust geworden over de wijze, waarop zijne generaals oorlog voerden, verzamelde nu te Barquisimeto een sterke legermacht, die hij onder de bevelen van Juarez en Guevara plaatste. Castro trok eenige dagen later, dat leger op een geweerschot afstand voorbij en de nieuwe aanvoerders bleven zoo goed als de vroegere, volslagen werkeloos.

Tot op dat oogenblik waren, op den slag bij Zumbador tegen generaal Morales en eenige onbeteekenende schermutselingen na, alle overwinningen van Castro zonder bloedvergieten behaald. Ten laatste kwam Castro te Tocuyito (bij Valencia in het midden van Venezuela), en daar werd een verraad gepleegd nog erger dan dat van de generaals, die niet tegen hem hadden willen vechten.

Castro had een aan alle zijde ontbloote stelling ingenomen, en de troepen, die president Adrade tegen hem uit had gezonden, hadden hem met gemak in de pan kunnen hakken, maar Ferrer, die hen aanvoerde richtte den aanval uitsluitend tegen het front, het eenige sterke punt van Castro's stelling, die daar op het dorp Tocuyito steunde, en deed geen poging om de volkomen ongedekte flanken aan te vallen. De uitslag was te voorzien. Ferer's voorhoede werd teruggeslagen en sleepte de rest van het leger in haren aftocht mede.

Men zegt, dat toen Castro te Tocuyito aankwam, hij een brief van zijn ouden beschermer Andueza Palacio kreeg, hem mededeelende, dat hij van Ferrer niets had te vreezen. Inderdaad zag men, dat de aanval van Ferrer in gesloten gelederen langs een smal voetpad, omringd door palissaden en bestreken door het vuur van Castro, uitgevoerd werd op een wijze die de nederlaag van het geheele leger ten gevolge moest hebben. Na den slag bij Tocuyito, die drie uur duurde, was Castro volslagen machteloos, om den strijd voort te zetten, daar zijn schietvoorraad op was. Maar de aanvoerders van de regeeringstroep, Ferrer en Fernandez, die president Andrade reeds volkomen afgevallen waren en die, evenals de andere hooger genoemde bevelhebber, later door Castro op ministerposten en tot andere ambten zijn benoemd, ontruimden Valencia en trokken in wanorde op La Victoria terug. Castro trok twee dagen later Valencia kalmweg binnen en bleef daar bijna twee maanden, zonder in staat te zijn een militaire beweging te doen. Dat duurde zoo lang tot de konkelaars te Caracas, in verstandhouding met generaal Luciano Mendoza, den bevelhebber van het laatste leger waarover de regeering in het midden des lands beschikte 4000 goed gewapende en van schietvoorraad voorziene soldaten, die Castro in enkele uren tijds hadden kunnen verpletteren, tegen president Andrade een samenspanning smeedden, hem tot zijne vlucht naar het buitenland dwongen, het nationale leger aan Castro uitleverden en dezen laatste in triomf te Caracas binnenhaalden, ongetwijfeld zonder te weten, wat voor slag van man Castro was en welke vernedering zij aan Venezuela zouden bereiden. Om kort te gaan: de trouweloosheid en het verraad van de dienaren van de regeering van Andrade hebben Castro in Venezuela aan het bewind gebracht.

De heer Paredes eindigt met te zeggen, dat Castro's komst in Europa niet anders dan een vlucht is uit Venezuela, dat totnutoe, bij gebrek aan wapens, zijn juk niet had kunnen afschudden. Daarom is het volk dadelijk na zijn vertrek tegen hem opgestaan met betoogingen, die het onderroepelijk einde van Castro's heerschappij verzekeren.

Ten slotte merkt de heer Paredes op, dat de verzekering van de Nederlandsche regeering, dat zij alleen Castro en niet Venezuela als vijand behandelt, de zegepraal van den opstand tegen de dwingelandij van Castro, Gomez e. a. zeer veel gemakkelijker heeft gemaakt.

(*De Gelderlander*)

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke Berichten.

Het gouden professiefeest van Soeur Philomène is Dinsdag zoo plechtig mogelijk gevierd, omdat het de eerste gouden bruid van het St. Elizabethsgasthuis gold.

Vóór de H. Mis, welke Mgr. van Baars in de kapel van het hospitaal opdroeg, geassisteerd door den Directeur P. fr. Jac. van Baars en den Secretaris van Z. D. H., Pater R. J. C. Wahlen, werd Zuster Philomène begiftigd met gouden kroon en kruk. Het plechtige ritueel in de Orde van St. Franciscus gebruikelijk werd daar bij gevolgd.

Na de H. Mis werd de Jubilante gecomplimenteerd en verder was het den geheelen dag feest voor Zusters en zieken.

Hoogepriesterlijke Mildheid.

Op last van Z H. Paus Pius X werd in alle kerken van Rome een plechtige Requem-mis opgedragen voor de zielerust van allen die in Calabrië en Sicilië zijn omgekomen.

Zoodra de H. Vader van de ramp hoorde, was Z. H. zeer ontroerd; aanstonds liet hij telegrafeeren naar de verschillende bisschoppen der omliggende plaatsen om hem zoo spoedig mogelijk te berichten omtrent de uitgestrektheid van de ramp, gaf 100,000 Lire tot ondestand en liet in het Hospitaal Sta. Martha 400 bedden in gereedheid brengen.

Z. H. benoemde een comité om den toestand in oogenschouw te nemen. Zij zullen met de geestelijke overheden der plaatsen onderhandelen om te vernemen, waar hulp moet gebracht worden en op hun berichten zal de H. Vader zenden wat noodig is, Z. H. stelde daartoe 1.000.000 Lire beschikbaar.

De *Osservatore* deelt mee, dat de Fransche Priester, bestuurder van het werk voor de Kindsheid, den Paus heeft aangeboden aanstonds duizend weezen op te nemen en ze tot hunne meerderjarigheid op te voeden. Hij zal ook voorzien in hunne reis- en uitrustingskosten. Z. H. heeft dat voorstel aangenomen en besloten aan het weezenhuis 500 siciliaansche en 500 Calabreesche kinderen toe te vertrouwen.

Ten slotte heeft Z. H. nog besloten aan de bisschoppen der geteisterde streken een onbeperkt crediet toe te staan om de noodlijdenden te helpen.

Opnieuw zal de wereld getroffen worden door de hoogepriesterlijke mildheid, waarmee de H. Vader de slachtoffers der ontzettende catastrophe in Zuid-Italie, waar bij de 200.000 menschen omkwamen, te hulp komt.

En wanneer men nu weet, dat de inkomsten des Pausen, sinds de overweldiging der tijdelijke macht —gevolgd door de zoogenaamde verwereldlijking der kerkelijke goederen, zelf bijna geheel afhankelijk is van de aalmoezen der Katholieken om de stijgende uitgaven voor het bestuur der Kerk bij hare groote uitbreiding te dekken, dan voelt men eerst recht de imponeerende grootheid van deze pauselijke daad. (*Het Centrum*)

De Oorlogsschepen.

Het was weer druk in de laatste dagen. Zaterdagmorgen kwam eerst de *Gelderland* van Aruba, daarna *De Ruyter* van Bonaire. Zondag viel *Utrecht* binnen, en Maandag vertrok *Des Moines* en keerde Dinsdag weer terug. Woensdag nam eindelijk de *Friesland* voor goed van ons afscheid.

Scheepvaart.

Van 16 — 31 Januari liepen onze haven binnen:

Stoomschepen	13
Goeletten	24
Bijlanders	24
Brikken	2
totaal	63 schepen,

die met 55 gedurende de eerste twee weken der maand binnengeloopen een geheel vormen van 118 schepen. Hoe aardig we weer op dreef zijn gekomen, kan men zien uit het volgende staatje.

Aantal schepen binnengeloopen gedurende de maand Januari:

1906	95 schepen
1907	96 „
1908	99 „
1909	118 „

Hr. Ms. Utrecht.

Zondag, 13 Januari, viel Harer Majesteits pantserdekschip *Utrecht* hier binnen onder commando van den Kapitein ter zee M. W. I. Olivier.

Den Commandant en Officieren en verdere schepelingen heeten wij hartelijk welkom.

Hr. Ms, Friesland.

Woensdagmiddag was het druk aan de haven. De *Friesland* ging ons verlaten om terug te keeren naar Nederland. Uiterst langzaam gleed zij statig door het kalme water, met vlaggen en wimpels begroet van schepen en huizen en hartelijk toegewuifd door de vele vrienden van officieren en schepelingen. In open zee gekomen loste zij saluutschoten, die van het Schottegat uit werden beantwoord.

Voorspoedige reis en behouden aankomst in het Vaderland!

De Toestand in Venezuela.

Nu ook *El Mocho* in Caracas zijn intrede deed, zijn daar op het oogenblik alle hoofden der verschillende politieke partijen bijeen. Allen hebben zich voor de regeering van Grl. J. V. Gomez verklaard. De groote kunst voor dezen zal nu zijn aller gunst te behouden en hen allen gelijkelijk tevreden te stellen bij de verdeeling der vetste postjes.

Er gaan reeds stemmen op, die een verdeeldheid onder de hoofden als spoedig aanstaande voorspellen.

Daarbij komt nog, dat de verschillende Mogendheden, waarmede Venezuela vrede wil sluiten, de vredesvoorwaarden hooger stellen dan de Venezolanen verwacht hadden.

J. de J. Paul moet verdere instructies te Brussel afwachten. Niet alles wat deze afgevaardigde gedaan heeft wordt te Caracas goedgekeurd.

Ook de onderhandelingen met Amerika vlotten niet snel. Integendeel, er is een haar in de boter, de afgevaardigde W. J. Buchanan wil zelfs naar Washington terugkeeren en heeft zijn ontslag aangeboden.

De Venezolaansche Regeering zit in een lastig parket. Als zwaard van Damocles zweeft het protectoraat van Amerika boven haar hoofd, wat haar dwingt de Mogendheden zooveel mogelijk toe te geven, terwijl zij ook de Venezolaansche partijhoofden naar de oogen heeft te zien en den nationalen trots der Venezolanen niet in het minst mag krenken.

De Venezolaansche quaestie is een muisje, dat nog wel een lang staartje kan hebben.

Castro aangeklaagd.

De Minister van Binnenlandsche Zaken van Venezuela, de Heer F. L. Alcántara heeft aan den Procureur-Generaal der Natie den 27sten Januari ll. een dosier gezonden van 53 folio's waaruit bewezen kan worden, dat de aanslag op het leven van den Vice-president, waarnemend Hoofd van Staat beraamd, werd op aanraden, ophitsing en op last van Grl. Castro.

Het Hof van Justitie en van Cassatie moet volgens art. 95 der Nationale Constitutie kennis nemen van deze beschuldigingen en daarom hoopt de Minister, dat de Procureur Generaal de noodige stappen daartoe zal doen.

Regenval gedurende het jaar 1908: in mM.

	Fort Amsterdam	Plantage Savonet	Plantage Knip	Plantage Kl. Sta. Martha	Plantage Siberie	Plantage Cas Chikitoe	Plantage Gr. St. Joris	Plantage Fuik	Beek enburg	Hoffi abao	Sta. Rosa	Noord kant
Januari	15,5	31	16,6	5,6	22,5	19	12,8	15,8	9,8	21,5	14,1	9
Februari	21,3	0	1,6	4,5	18	12,6	16,7	16,6	17,4	10,5	23	15,5
Maart	21,7	3	11,5	17,4	19,5	37,4	6,5	9,4	0	19,3	5,2	7,5
April	7,4	16,5	24	20,1	26,2	0	1,5	3,5	4,5	22,3	2,3	7,5
Mei	10,6	11	12,7	15,3	24	12,2	10,8	18,2	11	17,1	15,8	21
Juni	6,3	0	0,5	1,	0	0	3,5	4,5	4,5	22	7	2,5
Juli	4,7	6,5	5	21,7	28,5	2,9	7,5	19,8	2,8	12,7	10,3	17.
Augustus	27,6	0	18	23,9	13,4	12,9	17 3	13,4	22,9	15,8	23,8	17.
September	89,3	59	83	83,6	73,1	88	39,2	44,2	54,6	83,6	67,1	86,5
October	150,2	58	95	133,1	133,1	173,3	139,6	136,1	141,1	175.	152,2	141,5
November	114,5	74	86,5	136,1	104,6	90,6	130,4	45,7	44	109,6	111.	100,5
December	214,8	198	308	276,7	259,3	168,5	131	167	183,8	239,1	198,2	233,5
Totaal	683,9	457	655	739	722,2	617,4	517,3	500.8	496,4	748,0	639,9	658,6
In 1907:	513,6	435,5	424,8	586,6	578	471,2	685,9	663,7	507	243*	402**	622 5
In 1906:	1104,5	784,7	740,3	1014,1	793,3*	1002,3**	989,1	905,7	945,6			807'

* gedurende 8 maanden ** op het tegenover gelegen *Morgenster* *in drie maanden **in zes maanden.

Castro aangeschoten.

'n Brief van Caracas den 3 Febr. 1909 zegt: op dit oogenblik zegt een van de dagbladen dat een broeder van PAREDES ter sluips het Hotel van Castro is binnengegaan en op hem 4 schoten gelost heeft, waarvan één hem licht gewond heeft. De aanvaller is niet te vinden.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen van de Heeren EDWARDS, HENRIQUEZ & Co, agenten der Hamburg-American Line, een exemplaar der *Hamburg-American Gazette.*

Schietwedstrijd.

Het Curaçaosche Weerbaarheid-Korps zal morgenochtend om half negen zijn jaarlijkschen schietwedstrijd houden.

Wij ontvingen namens het Bestuur een beleefde uitnoodiging tot bijwoning.

De Draadlooze en Regenval.

Het droge Curaçao maakte wel een heel bizonderen regentijd door. Groote buien kwamen telkens op tijd en werden niet, zooals meermalen placht te geschieden, opgevolgd door weken van stikkende hitte en felle droogte, maar maanden achter en kwam zoo goed als iederen dag geregeld een frisch buitje den bodem vochtig houden en de boomen groen.

Zoo iets is men op Curaçao vol strekt niet gewend. Dat nu bijna regelmatig terugkeeren van den regen is voor ons iets heel bizonders.

Of de draadlooze inwerkt op den regenval?

De radiografie is nog zulk een jeugdige uitvinding, dat omtrent haar invloed op de atmosfeer nog weinig proeven werden genomen. Wel omgekeerd.

Het toestel op 500 KM. berekend trad in verbinding met Puertorico, op meer dan 700 KM. en de *Friesland* met een toestel van 200 KM. bleek dezer dagen nog in verbinding met Curaçao op een afstand van 450 KM.

Een deskundige van naam heeft echter verklaard, dat het niet onmogelijk is, dat de draadlooze invloed heeft op den regenval.

Voor Curaçao is het derhalve van het hoogste gewicht, dit nog verder te onderzoeken en vast te stellen.

Wij hopen daarom, dat de Regeering in Nederland zal toestaan, dat het radiografisch station hier voorloopig blijve.

Nu het eenmaal is opgericht, zijn de kosten toch zoo hoog niet, en een geregelde regenval zou van het droge Curaçao een vruchtbaar paradys maken.

Kolonfale Raad.

Maandag a. s. des avonds ten acht ure zal de K. R. zitting houden tot het verkiezen van candidaten ter aanvulling van de te ontstane vacature wegens periodieke aftreding in Mei a. s. der leden A. G. STATIUS MULLER, J. SUTHERLAND en J. MÖLLER.

Luchtvaart.

De Curaçaosche Maatschappij tot bevordering van Landbouw etc. zal menigeen al heel vreemd hebben verrast met de aankondiging eener lezing over luchtscheepvaart.

De verrassing was echter een hoogst aangename, te meer nu de lezing zal worden gehouden door den Weledel gestr. Heer A. E. RAMBALDO, die als deskundige op dat gebied door zijn verschillende lezingen en geschriften reeds naam heeft gemaakt in Europa.

De Heer RAMBALDO was mede-oprichter der Nederlandsche Vereeniging tot bevordering van *Luchtscheepvaart.*

Stadsreiniging.

Gedurende de laatste 8 dagen aangebracht en door middel van petroleum verdelgd,

54 ratten en
537 muizen.

VENEZOLANIA.

New York Herald.

Washington 15 Jan.— De vijf eischen tegen Venezuela ingesteld door Amerikaansche burgers zullen bij arbitrage worden geregeld. Deze tijding werd aan het Staatsdepartement ontvangen den 31 Dec. 's avonds, maar om politieke redenen niet publiek gemaakt.

Mr. Elihu Root, Secretaris van Staat, kondigde heden aan, dat Mr. William I. Buchanan, de speciale afgevaardigde van Washington in Venezuela, en de waarn. President Gomez eene overeenkomst hebben getroffen, en het protocol eerstdaags zal opgemaakt worden. In het protocol zal een clausule worden opgenomen, dat in 't vervolg alle twist, die tusschen de beide landen zal ontstaan door arbitrage zal beslecht worden.

Men zegt aan het staatsdepartement, dat de vijf eischen waarschijnlijk naar het permanente Hof van arbitrage in den Haag zullen gaan.

De eischen, waarover het gaat, zijn de volgende: De Orinoco-corporatie, die zegt aanspraak te hebben op groote landconcessies, ijzermijnen bevattende, asfalt-privilegies en houtconcessies;— de Orinoco-stoomvaartmaatschappij, die het uitsluitend recht tot bevaring van de takken van den Orinoco vordert;— de *New York en Bermudez Asfalt Compagnie*, die het recht eischt asfalt te halen uit het meer *La Felicidad*;— en de Venezolaansche Maatschappij, die beweert beroofd te zijn van het recht asfalt uit te graven en een spoorweg te bouwen.

Parijs 15 Jan. 1909.— De fransche kabel-maatschappij is, naar men zegt, bereid de condities van Dr. Paúl aan te nemen, zelfs wat betreft den aanleg van een directe lijn van La Guayra naar Martinique, de herziening van het tarief en de overdracht van de kustlijn tegen billijke vergoeding.

De compagnie verwacht van Venezuela, dat het de boete van 20 millioen bolivares zal te niet doen, omdat het hooggerechtshof van Venezuela ze nooit heeft bekrachtigd, en daarenboven meer een persoonlijke daad was van Generaal Castro, die nu door het Venezolaansche volk verstooten is. De compagnie hoopt spoedig tot een wederzijdsch aannemelijk vergelijk te komen.

Parijs 17 Jan.— Dr. Paúl is zeer tevreden over zijn laatste onderhoud met Mr. Pichon, den franschen Minister van Buitenl. Zaken. Hij zegt, dat een volledige overeenkomst tusschen de beide landen in 't zicht is. Een document, waarin de termen der overeenkomst vervat zijn zal door hem opgemaakt worden en als het voldoet, ook worden aangenomen door het Ministerie van Buitenl. Zaken na de regeling der moeilijkheden met den franschen Kabel.

Deze laatste regeling zal zeer vergemakkelijkt worden door het laten varen der boete van 20 millioen bolivares, onder Castro's bestuur opgelegd. Er is alle reden, om te gelooven, zeide Dr. Paúl vandaag, dat dit spoedig geschiedt, terwijl hij de handelingen van Castro geheel en al desavoueert. Hij gaat deze week naar Holland om daar te onderhandelen.

Den Haag 18 Jan.— 't Nederlandsch Gouvernement heeft besloten sommige zijner oorlogsschepen in West-Indië te laten totdat de Venezolaansche quaestie definitief geregeld is.

Caracas (via Willemstad) 19 Jan.— Een protocol voor de regeling der quaesties is zoo goed als van weerszijden aangenomen door Mr. W. I. Buchanan. Dat protocol in zijn tegenwoordigen vorm schrijft arbitrage voor doch eerst na een vast gestelden tijd, daar de voorafgaande afzonderlijke toestemming der eischers nog ontbreekt, alsook die van het Venezolaansche Gouvernement.

De definitieve vorm van het protocol wacht nog op de goedkeuring van den Staatssecretaris, Mr. Root, met betrekking tot sommige veranderingen in de eischen der New-York en Bermudez-Asfalt Compagnie. Mr. Rudolf Dodge, de plaatselijke vertegenwoordiger van de Orinoco Corporatie, een der eischers, heeft getelegrafeerd aan de Compagnie, een advocaat naar Caracas te zenden om hem te helpen in het opmaken van het regelings-contract.

Het is waarschijnlijk, dat Gral. Gomez een banket zal geven in het Paleis van Miraflores ter eere van Mr. Buchanan en na de onderteekening van het protocol.

Het slagschip Maine heeft La Guaira verlaten en is naar Guantanamo op Cuba vertrokken. Het ging naar Venezuela met Mr. Buchanan, maar komt naar het Noorden terug met de practische conclusie der onderhandelingen.

Parijs 19 Jan.— De onderhandelingen tusschen Dr. Paúl, het Fransche Gouvernement en de fransche Kabelcompagnie staan aan den vooravond van eene gelukkige beëindiging en Dr. Paúl is naar Nederland vertrokken om ook daar de moeilijkheden te regelen. Later zal Dr. Paúl naar Engeland, Duitschland en Italië gaan.

De telegraafdienst tusschen Curaçao en La Guaira zal onmiddellijk worden hervat onder de leiding van M. Brun, den vroegeren directeur van de Compagnie te Caracas. M. Brun werd door Castro uit Venezuela verbannen en is nu in Martinique. Van de hervatting der telegrafische verbinding verwacht men vergemakkelijking van de aanstaande onderhandelingen tusschen Frankrijk, Holland en andere Mogendheden. Dr. Paúl verliet Parijs met de verzekering, dat de geregelde diplomatieke betrekkingen met Frankrijk kunnen worden hervat zoodra de eindregeling met de Kabelcompagnie tot stand komt.

Washington 19 Jan.— Mr. W. W. Russell, vroeger Amerikaansch Gezant te Caracas staat gereed om naar Venezuela te vertrekken, zoodra van den specialen gezant. Mr. W. I. Buchanan bericht ontvangen is, dat het protocol ter regeling van de quaesties is geteekend. De Diplomatieke betrekkingen zullen dus spoedig hersteld zijn en de herstelling er van zal samenvallen met de regeling der eischen op den grondslag van arbitrage. Mr. Buchanan heeft reeds bericht gezonden aan het Staats-departement, dat men het eens geworden is over de grondslagen van het protocol, dat alleen wacht op zijn laatsten vorm, om voorzien te worden van de handteekeningen.

Londen 19 Jan.— Het Britsch Gouvernement heeft instructies gezonden naar Sir Vincent Corbett, den gezant van Engeland in Caracas, om bij het Gouvernement van Gomez aan te dringen op de afschaffing van 30 pCt. differentieele rechten op den invoer van goederen uit Trinidad en de Britsche West-Indische eilanden.

Advertentien.

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO